

Egy kis gyakorlatiasság messzire hat

Politikai és egyéb nemzetközi ügyekben aligha tudnék ártatlan naivitást színlelni. Érett korom ellenére azonban- vagy talán épp azért- gyakran elámulok és elszomorodom attól, amit az izraeli, általában jobboldali politikusok mondanak a békefolyamatról. A PFSZ évtizedek óta az ellenségünk, mondják. Őket terhel a felelősség ártatlan férfiak, nők és gyerekek meggyilkolásáért. Hogyan tárgyalhatnánk velük? Hogyan vehetjük számításba a békét?

Ezek az izraeli politikusok a jelenlegi vezetőket – azokat az embereket, akik az izraeli háborúban az Izraeli Hadseregnél töltöttek be vezető szerepet – „árulóknak” és „gyilkosoknak” nevezik a szórványos terrorista támadásokban elvesztett izraeli életéért őket és a békefolyamatot hibáztatják, mintha a folyamat megkezdése előtt soha nem történt volna ilyesmi. Igazság szerint ennél még sokkal több történt.

Igen gyakran a mi oldalunkon azok az emberek szólalnak fel a terroristákkal kötendő béke ellen, akik maguk is azokhoz a csoportokhoz tartoztak, amelyek a Brit Mandátum elleni terrorista akciókban részt vettek.

Maguknak megbocsátottak. Az angoloknak megbocsátottak. Az araboknak nem lehet megbocsátani.

Tökéletesen megértem az ellenzékét. Még azt is megértem nagy általánosságban, hogy az ellenzék a kormányt leváltani próbálja, nem pedig támogatni. Véleményem szerint azonban Izraelben, ahol a létünk forog kockán, az ellenzéknek nem lenne szabad a kormány minden intézkedését történelmi jelentőségétől függetlenül megtámadni, bármi áron és bármi módon. Még az ellenzéknek is az országra kell gondolnia először, és csak másodsorban a párt érdekeire.

Arra az állításra, mely szerint nem köthetünk békét olyan terroristákkal, mint Jasszer Arafat, aki annyi borzalmat művelt velünk, a válasz egyszerű és banális: az ember csak az ellenségével köt békét, nem pedig a barátjával, és ha a PFSZ

nem gyilkolta volna meg annyi emberünket, nem lenne szükséges békét kötni vele. De ettől, valamint attól a tényről eltekintve, hogy békét azért kötünk, hogy véget vessünk a gyilkosságnak, feldühít az emberek képmutatása.

A PFSZ szörnyű dolgokat művelt, való igaz, de tették ezt mások is, nem beszélve azokról a terrorista akciókról, amelyeket mi hajtottunk végre a függetlenségi háború előtt és alatt, és amelyek közül néhány civil áldozatot is követelt; felelősséget kell vállalnunk azokért az emberekért is, akiket a közelmúltban gyilkoltunk meg Libanonban és az úgynevezett elfoglalt területeken. Voltak köztük öregek, nők és gyerekek. Amit tettünk, nem mindig volt nemes vagy „morális”. Egy háború keserű harcának volt a része. És a háborúban borzasztó dolgok történnek.

Pontosan ezeknek a borzasztó dolgoknak szeretnénk véget vetni békével. Amelyet „Arafattal”, és ha lehet, a Hamasszal és a Heszbollahhal kell megkötni, nem pedig Hollandiával vagy Belgiummal, akikkel nincs közös határunk és nézeteltérésünk.

Mi lenne ennél jobb választás?

Örök haragot tartani? A szemet szemért, a fogat fogért politikáját követni? Mi jó származna ebből nekünk?

Úgy tűnik, szelektív memóriával rendelkezünk. Nagyon gyorsan megbocsátottunk például az angoloknak, akik több ezer zsidó halálát okozták főlegesen a második világháború alatt és után. Ez biztosan több halálos áldozatot jelent a számunkra, mint amennyit az arab terrorista szervezetek együttvéve okoztak.

Menekülthajók, mint például a Struma, a tenger fenekére süllyedtek a holocaust több száz túlélőjével a fedélzetükön, csak azért, mert az angol hatóságok nem engedték be őket Palesztinába. A Struma pedig csak egy a sok közül. Ez embertelenség és igazságtalanság volt.

Ennek ellenére, nagyon bölcsen teljes diplomáciai kapcsolatot tartunk fel Nagy-Britanniával. Nem harcolhatunk az egész világgal és eszükhetünk bosszút. Kompromisszumot kell

FOTO: KŐBÁNYAI JÁNOS

kötnünk, és tovább kell lépnünk.

Hosszú és keserű viták után békét kötöttünk még a németekkel is; kapcsolatunk ma már gyümölcsöző és termékeny.

Akkor a PFSZ-szel miért nem? A szíriai Hafez Aszaddal miért nem? Morálisan kell viselkednünk, de ne legyünk álszentek; nagyon óvatosnak kell lennünk, de egyben gyakorlatiasnak. És soha nem szabad megfélemlenünk arról, hogy hol is vagyunk.

Talán mindannyian sajnáljuk egy kicsit, hogy Mózes a világnak pont ebbe a részébe jött, nem

pedig Svájcba vagy Kanadába. De ezen már nem lehet változtatni. Megrekedtünk a Közel-Keleten százmillió arabbal magunk körül, akiknek a száma csak nőni fog. Sokkal gyorsabban, mint a mi népességünk.

Itteni létünknek ez a valósága. Úgyhogy jobb, ha megtanulunk békében élni az arabokkal, még ha ez kompromisszumot jelent is. És minél előbb, annál jobb.

DEMÉNY ESZTER FORDÍTÁSA

PINHASZ GOLAN: MINOTAURUS